

XVIII

Ти плачеш. Сліз гірких потоки
На твоєму лиці блідому
Лишають сліл свій — не глибокий.

Тепер надармо просиш, ловиш
Любові хоч би крапельину.

Твоєю дивною красою
Надармо всіх маниш ти к собі:
Се труп убитої любові
Не допуска любові к тобі.

І марно линуть, марно гинуть
Літа найкращі, молодії!
Ти пам'ятник живий, небого,
На гробі власної надії.